

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. број Гж2. 5/17
Дана 12.01.2017. године
НОВИ САД

Апелациони суд у Новом Саду као другостепени грађански суд у већу састављеном од судија овог суда Верице Бајић као председника већа, Оливере Пејак-Прокеш и Едит Чордаш као чланова већа, у правној ствари **тужиоца Ц.В. из Л., улица ..., против туженог малолетног П.В. из К., чији је законски заступник мајка З.Ј. из К., улица ...,** ради измене одлуке о издржавању, одлучујући о изјављеној жалби тужиоца против пресуде Основног суда у Лозници пословни број П2.280/16 од 14.11.2016. године, у нејавној седници већа одржаној дана 12.01.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Жалба тужиоца **СЕ УСВАЈА** па се пресуда Основног суда у Лозници пословни број П2.280/16 од 14.11.2016. године **УКИДА** и спис **ВРАЋА** првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Образложење

Побијаном првостепеном пресудом одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца Ц.В. којим је тражено да се смањи обавеза тужиоца утврђена правоснажном пресудом Основног суда у Лозници пословни број П2.296/13 од 06.12.2013. године којом је обавезан да издржавању малолетног туженог учествује новчаним износом од по 12.000,00 динара месечно, на износ од по 2.000,00 динара. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио тужилац из свих разлога из чл. 373. ст. 1. ЗПП-а, са предлогом да се побијана пресуда укине и спис врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да се иста преиначи у правцу жалбених навода.

Одговор на жалбу није достављен.

Жалба тужиоца је дозвољена, благовремена и основана.

Испитујући побијану пресуду у границама жалбених навода а применом одредбе чл. 386. ст. 3. ЗПП-а, овај суд налази да побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка о којима овај суд води рачуна по службеној дужности у смислу чл. 374. ст. 2. тач. 1. до 3., 5., 7. и 9. ЗПП-а, али је иста донета погрешном применом материјалног права, до које је дошло услед непотпуно утврђеног чињеничног стања а што је резултирало укидањем ожалбене пресуде.

Према стању у спису и утврђењу првостепене пресуде а полазећи од датих разлога о истој првостепени суд утврђује да је захтев тужиоца којим је тражио смањење обавезе у издржавању туженог са раније досуђеног износа у висини од по 12.000,00 динара месечно на износ од по 2.000,00 динара месечно неоснован. За своју одлуку суд утврђује релевантне чињенице, а то су да је обавеза тужиоца утврђена пресудом донетом под бројем П2.296/13 од 06.12.2013. године и то по основу договора странака у том поступку у висини од по 12.000,00 динара месечно. У то време тужилац је био запослен и остваривао је зараду у висини од 75.000,00 динара месечно, а у међувремену је тужилац остао без посла и не остварује приходе по основу рада, те исти живи у стану родитеља који га помажу својим средствима, а сем обавезе издржавања малолетног туженог тужилац има обавезу издржавања и детета из претходног брака који је ученик петог разреда основне школе и за кога плаћа месечно издржавање у висини од по 12.000,00 динара месечно.

Тужилац се пријавио на више места ради запослења али посао још увек није нашао, од имовине има аутомобил за који плаћа кредит у висини од 150 еура месечно. Законска заступница малолетног туженог живи у приватном стану и то од априла месеца ... године а до тада је живела са својим родитељима у њиховој кући, и за стан плаћа сваког месеца 100 еура док за друге обавезе издваја новчани износ од по 10.000,00 динара месечно. Запослена је у предузећу „В.“, где остварује зараду у периоду од месеца јуна до септембра 2016. године у висини од 38.667,00 до 43.937,00 динара, док право на дечји додатак није остварила. Полазећи од узраста малолетног туженог суд налази да је за задовољавање његових основних животних потребна неопходно издвојити новчани износ у висини од по 22.000,00 динара месечно.

Код тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд налази да нема услова за измену обавезе тужиоца у издржавању туженог, па му је са тих разлога захтев и одбијен применом одредбе чл. 163. и 164. Породичног закона.

Имајући све изнето у виду овај суд налази да се за сада дати разлози првостепене пресуде не могу прихватити јер је иста донета на основу непотпуно утврђеног чињеничног стања, а услед чега се није могла испитати ни правилност примене одредби материјалног права.

Одредбом чл. 164 Породичног закона се предвиђа да се висина издржавања може смањити или повећати ако се промене околности на основу којих је донета претходна одлука. Дакле, из саме законске одредбе следи обавеза суда да утврди све релевантне чињенице које су постојале и које су резултирале обавези тужиоца у време доношења претходне одлуке. Како чињенице на основу којих је донета одлука у предмету бр. П2. 296/13 од 6.12.2013. године нису утврђене на начин одређен одредбом чл. 160 Породичног закона, а у којој се каже да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, те да потребе повериоца зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода и других околности од значаја за одређивање извршавања, а да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавеза да издржава друга лица као и од других околности од значаја за одређивање издржавања, него је обавеза тужиоца последица споразума странака, то дакле суд није на правилан начин утврдио ни потребе, повериоца издржавања, а ни могућности дужника издржавања у време претходне одлуке чија се измена иначе тужбеним захтевом тужиоца тражи.

Надаље, применом како већ наведеног члана 160 Породичног закона тако и применом одредбе чл. 162 ст.3 истог Закона, а у коме се каже ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања, неопходно је утврдити и садашње потребе повериоца издржавања, као и могућности родитеља у подмиривању ових потреба. При томе је неопходно све ове чињенице утврдити основном provedених доказа из којих ће се моћи извући правилан закључак у погледу утврђивања висине потреба повериоца, односно да ово утврђење представља резултат провођења одговарајућег доказа из којих следе чињенице основном којих се може извести правилан закључак о висини потребе повериоца издржавања и могућности дужника да учествује у подмиривању ових потреба.

У својој одлуци првостепени суд исказује висину потреба повериоца издржавања, и исту утврђује у износу од 22.000,00 динара месечно без да овако утврђена висина налази подлогу у provedеним доказима. Из доказа које је суд провео не може се за сада извести правилан закључак о износу и висини потреба повериоца издржавања, а с обзиром на недостатке утврђења одређених чињеница, које би довеле до овог закључка.

У правцу неопходности потпуног и правилног чињеничног утврђења суд је у обавези у породичним споровима да применом истражног начела, а на чега је овлашћен одредбом чл. 205 Породичног закона, основном кога може утврђивати чињенице које међу странкама нису спорне, а може и самостално истраживати чињенице на које ни једна странка није указала нити је исте изнела, допуни и правилно утврди потребно чињенично стање.

Дакле, имајући све изнето у виду првостепени суд ће у наставку поступка правилном применом одредбе чл.160, 162 и 164 Породичног закона утврдити неопходно потребно чињенично стање за доношење одлуке о постављеном тужбеном захтеву тужиоца.

Сем изнетог у побијаној пресуди суд је пропустио да да оцену provedених доказа основном коју је утврђивао потребне чињенице, а за доношење одлуке по тужби тужиоца, а што такође представља пропуст у доношењу ожалбене пресуде на који се првостепеном суду указује у правцу да у доношењу нове одлуке и овај пропуст отклони и у својој пресуди да и оцену доказа који су током поступка provedени, а како би се одлука донела у свему правилном применом одредби Закона о парничном поступку. Оцена доказа представља један мисаони процес до кога долази суд у поступку закључивања о provedеним доказима током поступка, које правилима логике изводи и утврђује као релевантне чињенице потребне за доношење одлуке по захтеву странке, уз давање одговарајућих разлога за прихватање односно неприхватање одређених доказа основном којих се утврђује потребно чињенично стање.

Имајући све изнето у виду ваљало је побијану пресуду укинути те спис вратити првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање применом одредбе чл. 392 ст.2 ЗПП-а како је то и одлучено изреком овог решења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Верица Бајић,с.р.

з.т.о.

